

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/343/2021
Identifikačné číslo spisu:	1215213146
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1215213146.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: G.. K. H., bývajúcej v M. zastúpenej Kanisova & Kanis Advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Bratislave, Špitálska 10, IČO: 36 836 460, proti žalovanému Centru pre deti a rodiny Pezinok, so sídlom v Pezinku, Nová 4642/9, IČO: 00 163 261, zastúpenému Fons iuris s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kominárska 2,4, IČO: 47 240 318, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 58Cpr/4/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. novembra 2020 sp.zn. 15CoPr/9/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. apríla 2019, č. k. 58Cpr/4/2015-606 zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 17 ods. 2, § 59 ods. 1, § 61 ods. 1, ods. 2, § 63 ods. 1 písm. e), ods. 6, § 74, § 77, § 81 písm. a), c), f) zákona č. 311/2001 Z. z. (Zákonník práce) v znení neskorších zmien a doplnení, platnom a účinnom ku dňu výpovede z pracovného pomeru, dôvodiac nedôvodnosťou žaloby. Žalobkyňa ako zamestnanec pracovala u žalovaného ako zamestnávateľa na základe pracovnej zmluvy č. X/XXXX zo dňa 16. apríla 2010 na pozícii profesionálneho rodiča s miestom výkonu práce L. U. N. č. XXX, na dobu určitú do 30.6.2011, s dohodnutým druhom práce vykonávanie profesionálnej výchovy maloletých detí v rodine žalobkyne. Na základe dodatku č. 3 z 15. júna 2011 sa pracovný pomer žalobkyne upravil na dobu neurčitú. Spornou bolo skončenie pracovného pomeru výpoveďou danou žalobkyni ako zamestnancovi žalovaného z 10. júna 2013, ktorému predchádzali tri napomenutia na porušenie pracovnej disciplíny, a to jedno z 19. decembra 2012 a dve z 10. júna 2012. Hmotnoprávnymi podmienkami pre použitie výpovedného dôvodu podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce je prerokovanie skončenia pracovného

pomeru so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce, a tiež ak bol zamestnanec v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozornený na možnosť výpovede. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Zamestnanec, ktorý neplní svoje pracovné povinnosti, porušuje pracovnú disciplínu. Porušenie pracovnej disciplíny musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Zákonník práce rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny (podmienka výpovede) a závažným porušením pracovnej disciplíny (podmienka okamžitého skončenia pracovného pomeru). Napriek veľkému významu stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny pre samotný výber spôsobu skončenia pracovného pomeru a taktiež pre posudzovanie platnosti rôznych spôsobov skončenia pracovného pomeru, absentuje presnejšia špecifikácia pravidiel pri určovaní stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny v Zákonníku práce. V uvedenom prípade je preto úlohou súdu, aby z vykonaného dokazovania skúmal všetky okolnosti porušenia pracovnej disciplíny, pričom prihliadne na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastáva, na doterajší postoj zamestnanca k plneniu pracovných úloh, na dobu porušovania pracovnej povinnosti, na dôležitosť a význam konkrétnej pracovnej úlohy, na mieru zavinenia zamestnanca, ako aj na spôsob porušenia konkrétnych povinností zamestnanca a na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. 21Cdo/1252/2002). Pre prípad menej závažného porušenia pracovnej disciplíny Zákonník práce nevyžaduje, aby zamestnávateľ určoval zamestnancovi v prípade konkrétneho porušenia pracovnej disciplíny lehotu na nápravu, resp. aby dával zamestnancovi šancu na napravenie daného porušenia disciplíny. Zákonník práce však vyžaduje pre platnosť výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce (pri menej závažnom porušení pracovnej disciplíny), aby v predchádzajúcich šiestich mesiacoch už bol zamestnanec v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny upozornený na to, že pre takéto porušenie môže zamestnávateľ pristúpiť k jednostrannému skončeniu pracovného pomeru výpoveďou. Zamestnávateľ je oprávnený pristúpiť k výpovednému dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce za predpokladu, že zamestnanec v priebehu šiestich mesiacov dvakrát poruší pracovnú disciplínu, pričom toto porušenie sa nemusí týkať tej istej povinnosti zamestnanca ani nemusí medzi dvoma porušeniami pracovnej disciplíny existovať súvislosť. Pre uvedený výpovedný dôvod je nevyhnutnou podmienkou, aby zamestnanec preukázateľne nesplnil nejakú svoju pracovnú povinnosť, čím porušil pracovnú disciplínu, aby zamestnávateľ písomne upozornil zamestnanca na možnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou pre porušenie pracovnej disciplíny, a to počas posledných šiestich mesiacoch pred novým porušením pracovnej disciplíny a podaním výpovede. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zistil, že žalovaný napomenul žalobkyňu listom z 19. decembra 2012 na porušenie pracovnej disciplíny (prvé napomenutie), ktoré odôvodnil tým, že žalobkyňa porušila bod 12 a 13 pracovnej náplne a zároveň ju upozornil na možnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d), e) Zákonníka práce. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyňa skutočne porušila pracovnú disciplínu tým, že porušila mlčanlivosť vo veciach služobného charakteru, keď poskytla informácie o klientovi žalovaného (maloletom K.), o sebe, svojom pracovnom pomere a vzájomných súvislostiach, autorovi príspevku aj napriek tomu, že v spomínanej reportáži či novinovom príspevku na webe nie je vyslovene uvedené meno klienta žalovaného, či zobrazená jeho podobizňa (tvár), avšak je uvedené celé meno a priezvisko žalobkyne i celé meno a priezvisko riaditeľa základnej školy (v novinovom príspevku). Pre dané porušenie pracovnej disciplíny podľa názoru súdu prvej inštancie je irelevantné či (ne)boli verejne uverejnené akékoľvek informácie smerom navonok k širokému spektru prijímateľov správ, podstatné je to, že žalobkyňa vôbec akékoľvek informácie o veciach služobného charakteru poskytla inej osobe (autorovi príspevku N.), pod ktoré možno nepochybne zahrnúť jej nesúhlas s umiestnením maloletého K. do špeciálnej školy v nadväznosti na neochotu základnej školy integrovať maloletého K.. Súd prvej inštancie sa stotožnil aj s porušením bodu 13 pracovnej náplne žalobkyne v tom, že žalobkyňa neinformovala žalovaného bezodkladne o všetkých mimoriadnych udalostiach o dieťati, a to v tom, že o maloletom K. a o jeho (ne)zaradení do (akejkoľvek) školy bude vyhotovená reportáž a zverejnená jeho osoba. Žalobkyňa podľa názoru súdu prvej inštancie v konaní nevyvrátila skutočnosti, ktoré sú jej kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny. Žalovaný napomenul žalobkyňu listom z 10. júna 2013 na porušenie pracovnej disciplíny (druhé napomenutie), ktoré odôvodnil tým, že žalobkyňa porušila bod 2 a 13 pracovnej náplne. Druhé napomenutie žalovaný vykonal v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prvého napomenutia. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyňa skutočne porušila pracovnú disciplínu tým, že do odovzdaného individuálneho plánu za obdobie január 2013 až jún 2013

(polročná správa podľa bodu 2 pracovnej náplne), ktorý je povinná o maloletom K. predkladať žalovanému, účelovo uvádzala nepravdivé informácie (z dôvodu vlastného pohodlia, keďže špeciálna škola sa nachádza v F. a základná je omnoho bližšie, čo vyplynulo i z reportáže TV JOJ). Uvedené vyplýva zo správy - Výjadrenie k adaptačnému procesu dieťaťa v prostredí ŠZŠ od Centra špeciálno-pedagogického poradenstva zo 16. apríla 2013, ktoré poukazuje na dobrú adaptáciu maloletého K., nevyskytli sa žiadne problémy, ani komplikácie, ktoré by bolo treba riešiť, vyhovuje mu menší kolektív, je mu poskytovaná individuálna starostlivosť a pozornosť, zažíva pocit úspechu a sociálnej začlenenosti, ktoré mu chýbali pri vzdelávaní v základnej škole, kde bol sociálne izolovaný, adaptačný proces bol vyhodnotený ako úspešný. Oproti tomu žalobkyňa poskytovala žalovanému v správach informácie o maloletom K., že tento si nevie zvyknúť na novú školu, nevie sa začleniť do nového kolektívu, odmieta písať domáce úlohy, je málo zaťažený na hodinách vyučovania, demotivovaný a prestup bol nešťastným krokom. Súd prvej inštancie sa stotožnil so žalovaným, že skresľovaním, resp. uvádzaním nepravdivých informácií o maloletom K., žalobkyňa konala v rozpore so záujmom maloletého K.. Skutočnosť, že žalobkyňa sa nestotožňovala s odporúčaniami žalovaného vo veci starostlivosti o maloletého K. potvrdilo i Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny vo veci odpovede na sťažnosť žalobkyne zo 17. apríla 2014 i výpovedí svedkov (okrem D. R.), ktorí uviedli, že komunikácia so žalobkyňou bola náročná, ťažká, žalovaný často narážal na možnú neochotu, resp. čo sa ako nedá, ťažko sa pracovalo, keď sa žalobkyňi dávali odporúčania (výpoveď svedkyne Q. R.). Žalobkyňa v konaní nevyvrátila skutočnosti, ktoré sú jej kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny. Žalovaný napomenul žalobkyňu listom z 10. júna 2013 na porušenie pracovnej disciplíny (tretie napomenutie), ktoré odôvodnil tým, že žalobkyňa porušila bod 2, 6 a 13 pracovnej náplne. Podkladom bol záznam vyhotovený 6. júna 2013 s maloletou G. G. a úradný záznam s M. a D. R.. Po prešetrení žalovaný nadobudol vedomosť, že žalobkyňa neposkytuje zvereným deťom vhodné bytové podmienky, nedostávajú vreckové, ktoré im patrí, zverené deti nie sú vychovávané rovnocenne ako deti, ktoré nie sú zverené do starostlivosti žalobkyne, je porušované súkromie zverených detí - sledovaním správ, denníkov, súkromnej korešpondencie, nie sú zabezpečované základné potreby dieťaťa v súvislosti so zabezpečením výdavkov na stravovanie, ošatenie, obuv a ostatných služieb osobnej potreby dieťaťa. Uvedené skutočnosti potvrdila ako žalobkyňa (vo vzťahu k vreckovému a čítaniu denníka, či súkromnej pošty) tak i svedkyňa Q. R., L. F., či Q. T.. Tretie napomenutie na porušenie pracovnej disciplíny bolo vzhľadom na splnenú povinnosť skončiť pracovný pomer so žalobkyňou v lehote do šiestich mesiacov od prvého napomenutia, nadbytočné. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa nespolupracovala, neakceptovala odborníkov, authority, ani závery jednotlivých inštitúcií týkajúcich sa zverených detí a taktiež zamestnávateľa, napriek rozsiahlej komunikácii zo strany zamestnávateľa. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by tvrdenia a získané poznatky žalovaného neboli riadne preverené a overené žalovaným, takže v konaní nevyvrátila skutočnosti, ktoré sú jej kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny dôvodom skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí ísť o zavinené porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca, a to aj z nedbanlivosti, a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu, a podobne. Nesplnenie povinnosti zamestnávateľa prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď zamestnanca, Zákoník práce spája s neplatnosťou výpovede aj v nadväznosti na ustanovenie § 17 ods. 2 Zákoníka práce. Poukázal na to, že prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnému odborovému orgánu za účelom ich prerokovania a to predtým než vo veci rozhodne. Forma prerokovania pritom nie jej daná, preto sa môže uskutočniť i ústne. Prerokovanie dohody o skončení pracovného pomeru so žalobkyňou a možnosť výpovede v prípade, že žalobkyňa nebude súhlasiť s dohodou, bola prerokovaná 10. júna 2013, o čom svedčí písomný záznam. Uvedenú skutočnosť potvrdila i svedkyňa L. F., takže táto podmienka platného skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamestnanca preto splnená bola. Zákoník práce stanovuje časový limit, v rámci ktorého môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny, resp. pre existenciu dôvodov oprávňujúcich zamestnávateľa na okamžité skončenie pracovného pomeru

so zamestnancom. Lehoty sú dve, jedna je subjektívna dvojmesačná, závislá od zistenia výpovedného dôvodu zamestnávateľom, druhá lehota je objektívna a ohraničuje objektívnu možnosť skončenia pracovného pomeru so zamestnancom, u ktorého nastali výpovedné dôvody, na obdobie jedného kalendárneho roka odo dňa, keď dôvod výpovede vznikol. Pre platnosť výpovede z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce musia byť súčasne dodržané obidve lehoty. Žalovaný ako zamestnávateľ skončil so žalobkyňou ako zamestnancom 10. júna 2013 pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny na základe opakovaného porušenia pracovnej disciplíny vyplývajúcej z jej pracovnej náplne v posledných šiestich mesiacoch, na ktoré porušenie pracovnej disciplíny bola žalobkyňa upozornená napomenutím z 19. decembra 2012 a napomenutiami z 10. júna 2013, ako i upozornená na možnosť výpovede, za dodržania dvojmesačnej lehoty na skončenie pracovného pomeru výpoveďou. Napomenutia na porušenie pracovnej disciplíny boli súladné so Zákonníkom práce, pracovnou zmluvou a náplňou práce, z dôvodu ktorého bol naplnený výpovedný dôvod uvedený v ustanovení § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Pracovný pomer žalobkyne skončil uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby 31. augusta 2013. Podľa ustanovenia § 63 ods. 6 Zákonníka práce, je pre platné podanie výpovede z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny nevyhnutné, aby zamestnávateľ ešte pred podaním výpovede oboznámil zamestnanca s dôvodom výpovede a umožnil mu vyjadriť sa k nemu. Na splnenie tejto povinnosti Zákonník práce neurčuje žiadne lehoty ani nestanovuje časové minimálne ani maximálne doby, v ktorých právo zamestnanca vyjadriť sa k dôvodom výpovede trvá. Nevyužitie práva zamestnanca vyjadriť sa k dôvodom výpovede spočívajúcim v porušení jeho pracovnej disciplíny, resp. iba vyslovenie nesúhlasu bez náležitého zdôvodnenia svojich skutkov či vysvetlenia danej situácie, nemá vplyv na platnosť výpovede. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd prvej inštancie skonštatoval, že boli kumulatívne splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre platné skončenie pracovného pomeru výpoveďou danou žalobkyňou ako zamestnancovi. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 CSP a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania, keďže mal vo veci úspech v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 25. novembra 2020 sp.zn. 15CoPr/9/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie ako správnymi, preto v jeho rozsudku už ďalšie dôvody odvolací súd neuvádzal. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd považoval za potrebné uviesť nasledovné:

2.2. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v danej veci boli splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre platné skončenie pracovného pomeru výpoveďou, ktorá bola daná žalobkyňou ako zamestnancovi zo strany žalovaného 10. júna 2013. Žalobkyňa, aj napriek rozsiahlemu odvolaniu, v ňom neuviedla žiadne nové skutočnosti, ani nepredložila také dôkazy, ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci. Odvolací súd sa stotožnil aj so závermi v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 70.), že žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu tým, že porušila mlčanlivosť vo veciach služobného charakteru (bod 12 pracovnej náplne). Na uvedené porušenie pracovnej disciplíny bola žalobkyňa žalovaným písomne upozornená, a to listom z 19. decembra 2012, v ktorom bola zároveň upozornená na možnosť výpovede, tak že konala svojvoľne, bez vedomosti žalovaného, pričom ani nepostupovala v záujme zvereného maloletého dieťaťa a mohla ho vystaviť ujme, čím porušila aj ďalší bod pracovnej náplne (13), keďže bezodkladne neinformovala riaditeľku detského domova o všetkých mimoriadnych udalostiach o dieťati; s týmto napomenutím žalobkyňa nesúhlasila. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa uvedeným konaním porušila pracovnú disciplínu závažným spôsobom, pre ktorý s ňou mohol žalovaný skončiť pracovný pomer okamžite, avšak volil miernejšiu variantu a žalobkyňu napomenul s upozornením na možnosť dania výpovede. Nebolo možné prisvedčiť odvolacej námietke žalobkyne, že pri posudzovaní neplatnosti skončenia pracovného pomeru súd prvej inštancie neprihliadol na skutočnosť, že bola práceneschopná v období od 7. decembra 2012 do 15. apríla 2013, takže jej nemal žalovaný v tomto čase prideliť prácu, ale jej mal deti odobrať a vytvoriť jej čas na zotavenie sa, keď v napomenutí z 10. júna 2013 jej vytýkal nedostatky v práci v uvedenom čase. Odvolací súd prisvedčil žalobkyňi, že táto bola v období od 4. decembra 2012 do 14. apríla 2013 v

pracovnej neschopnosti (schopná práce bola od 15. apríla 2013 ako vyplýva z potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti, č. I. 128 spisu), ale pracovala u žalovaného na pracovnej pozícii profesionálny rodič a podľa popisu jej pracovnej činnosti (bod 1), je profesionálny rodič povinný zabezpečovať, okrem iného, nepretržitú starostlivosť o dieťa. Odvolací súd poukazuje na to, že ide o veľmi zodpovednú a náročnú prácu, ktorá spočíva najmä v 24 hodinovej starostlivosti o dieťa, ktoré má špecifické potreby vzhľadom k tomu, že nemôže vyrastať vo svojej vlastnej biologickej rodine, pretože jeho rodičia mu nemôžu, nechcú, alebo nevedia zabezpečiť starostlivosť. Hlavným poslaním profesionálneho rodiča je naplniť jednu zo základných potrieb dieťaťa, a to potrebu blízkej osoby, s ktorou si dieťa vytvorí vzťah. Tento vzťah má byť vzájomný, nie jednostranný. Vzájomné puto, ktoré priaznivo ovplyvní jeho fyzický a psychický vývin, sa stane kľúčovým pre utváranie citových väzieb a sociálnych vzťahov dieťaťa v jeho ďalšom živote. Úloha profesionálneho rodiča je zložitá, nakoľko spája úlohu rodiča a úlohu profesionála - vychovávateľa, keď v niektorých situáciách prevažuje jedno, inokedy zase druhé a je ťažké definovať, aký je ten správny pomer medzi rolou rodiča a profesionála - vychovávateľa. V prípade, ak žalobkyňa nemohla riadne vykonávať počas svojej práceneschopnosti riadne svoje pracovné povinnosti, mala túto skutočnosť bezodkladne nahlásiť svojmu zamestnávateľovi, t. j. žalovanému, tomuto však iba oznámila emailom zo 7. decembra 2012, že nie je schopná organizačne zabezpečiť K. nástup do E. požiadala žalovaného, aby to urobil on, avšak počas celej svojej práceneschopnosti žalovanému neoznámila, že by jej nejaké okolnosti bránili v riadnom plnení si funkcie profesionálneho rodiča. Odvolací súd dodal, že aj biologickí rodičia, pokiaľ sú práceneschopní a ich zdravotný stav nie je tak závažný, že by si nemohli plniť svoje rodičovské povinnosti, si tieto plniť musia. Ak svoje povinnosti žalobkyňa ako rodič, aj keď profesionálny, nevládala vykonávať pre svoj zdravotný stav, mala ihneď kontaktovať žalovaného, aby jej deti na dobu jej práceneschopnosti odobral, čo ale neurobila. Žalovaný v napomenutiach z 10. júna 2013 nevytýkal žalobkyni počas obdobia január až jún 2013 (teda aj počas jej práceneschopnosti), že by zanedbala bežnú starostlivosť o deti, akou je strava, ošatenie, hygiena a podobne.

2.3. Odvolací súd súhlasí aj so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku (body 71., 72., 73.), že zo strany žalobkyne došlo k porušeniu pracovnej disciplíny z dôvodov uvedených v ďalších napomenutiach žalovaného z 10. júna 2013 (dve) spočívajúcej v tom, že neuvádzala pravdivé informácie o deťoch v písomných správach, tieto nepredkladala v lehotách určených žalovaným, že nedávala deťom vreckové a nestotožnil sa s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v jej odvolaní, že prvoinštančný súd neprihliadol na Správu z nadviazania osobného vzťahu zo 4. marca 2013 vypracovanú žalovaným na základe jeho šetrenia v jej rodine, pričom nezistil žiadne nedostatky v jej starostlivosti o maloleté deti, že si zamenil dokumenty, ktoré mala vypracovávať ona a žalovaný, že mala vyhovujúce bytové podmienky pre starostlivosť o deti. Odvolací súd poukazuje na to, že ak žalovaný dostal informáciu o nedostatočnej starostlivosti zo strany žalobkyne o maloleté deti, bolo jeho povinnosťou túto skutočnosť preveriť, pričom nie je podstatné kto takéto oznámenie urobil (M. R. a D. R.). Žalovaný postupoval správne, ak začal preverovať, či nedochádza zo strany žalobkyne k porušeniu jej povinností ohľadne starostlivosti o maloleté deti, pričom zistil, že zo strany žalobkyne neboli plnené jej povinnosti podľa pracovnej náplne dostatočne, z dôvodu ktorého správne pristúpil k jej napomenutiu. Na uvedenom nič nemení ani to, že v správe zo 4. marca 2013 žalovaný neuvádzal žiadne nedostatky v starostlivosti žalobkyne o maloleté deti, avšak následne (o takmer tri mesiace, v júni 2013) už tieto nedostatky zistené boli. Z výpovedí pracovníkov žalovaného ako svedkov bolo zistené, že žalobkyňa nepostupovala v zmysle pracovnej náplne pri starostlivosti o deti, nakoľko správy o nich nezasielala žalovanému v riadnych termínoch, nedávala riadne deťom vreckové, neustále odmietala skutočnosť, že maloletý K. bol priradený do špeciálnej základnej školy. K vytýkaným nevyhovujúcim bytovým podmienkam vypovedala dcéra žalobkyne D. R., že sa k žalobkyni nasťahovala späť až v júni 2013 po daní výpovede žalobkyni. Aj ak by v tejto časti porušenie pracovnej disciplíny nebolo dôvodné, zo strany žalobkyne došlo k iným menej závažným porušeniam pracovnej disciplíny, ktoré spolu s porušením uvedeným v bode 14. odôvodnenia tohto rozsudku, mali za následok výpoveď z pracovného pomeru. Žalobkyňa od momentu kedy sa dozvedela, že maloletý K. bude priradený zo základnej školy do špeciálnej školy s týmto nesúhlasila, v správach o dieťati túto skutočnosť namietala (č. I. 142 až 156 spisu), nerešpektovala názory učiteľov, psychológov a tak ako už bolo uvedené, riešila tento problém prostredníctvom médií bez toho, aby o tom informovala žalovaného. Odvolací súd poukázal aj na správu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo 17. apríla 2014 (č. I. 194), ktorý na podnet

žalobkyne („sťažnosť“) konštatoval, že starostlivosť o deti G. v jej rodine nebola úplne v súlade so špecifickými potrebami detí, že sa nestotožnila s odporúčaniami odborného tímu, že toto bolo najdôležitejšou príčinou vyňatia detí z jej rodiny, nie skončenie pracovného pomeru, ani podanie p. R., keď zamestnanci sú povinní zaoberať sa akýmkoľvek podozrením týkajúcim sa ohrozenia detí; odbor vykonávania opatrení sa zaoberá postupmi detského domova, ktoré boli v tomto prípade v súlade so zákonom a záujmom detí.

2.4. Podľa názoru odvolacieho súdu sa nebolo možné stotožniť ani s tvrdením žalobkyne uvedeným v jej odvolaní, že súd prvej inštancie preniesol na ňu dôkazné bremeno, pretože vykonal dokazovanie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku s prihliadnutím na skutočnosť, že v danej veci ide o individuálny pracovný spor. Ak žalobkyňa tvrdila, že správy o deťoch vypisovala pravdivo, že mala vyhovujúce bytové podmienky, že deťom dávala vreckové, mala na preukázanie týchto tvrdení označiť dôkazy, pričom navrhla v konaní, okrem iného, vypočúť pracovníkov žalovaného (G.. Q. T., G.. R. G., G.. G. L., G.. L. F.), ak po ich výsluchoch mala k výpovediam námietky, mohla ich vyvrátiť inými dôkaznými prostriedkami, žiadne však nenavrhla. Odvolací súd poukazuje aj na to, že ak žalobkyňa navrhla ako svedka vypočúť svojho manžela M. H., (s ktorým žila v spoločnej domácnosti a mali spoločne záujem, aby maloleté deti G. boli zverené do ich pestúnskej starostlivosti) s tým, že jeho účasť na pojednávaní zabezpečí, tento sa však na pojednávanie konané 8. februára 2016 nedostavil, žalobkyňa jeho neúčasť neospravedlnila, ani neuviedla prečo už na jeho vypočutí netrvala. Manžel žalobkyne tým, že s ňou žil v spoločnej domácnosti, bol prítomný pri každodennej starostlivosti žalobkyne o maloleté deti, a tak mohol potvrdiť alebo vyvrátiť tvrdenia žalovaného o neplnení si povinností žalobkyne voči maloletým deťom vytýkané jej v jednotlivých napomenutiach. Odvolací súd dodal, že Civilný sporový poriadok ukladá stranám sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (čl. 8, § 132 ods. 1 CSP). V zmysle § 185 ods. 1 CSP však súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná [táto zásada platila aj za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (§ 120 ods. 1 O.s.p.); konanie uskutočnené v čase tohto právneho predpisu]. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd nestotožnil ani s argumentáciou žalobkyne v jej odvolaní, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k ignorovaniu vyšetrovacej zásady. K dôkazu predloženého žalobkyňou k odvolaniu, a to vyjadreniu B.. B. Q. odvolací súd uvádza, že na tento dôkaz nebolo možné prihliadnuť, pretože na ňom absentuje dátum a žalobkyňa nič nebránilo, aby ho predložila v konaní pred súdom prvej inštancie, prípadne navrhla B.. B. Q. v konaní vypočúť ako svedka.

2.5. Argumentáciu žalobkyne uvedenú v jej odvolaní ohľadne riadneho neprerokovania predmetnej výpovede zástupcami zamestnancov žalovaného považoval odvolací súd za nedôvodnú, pretože z obsahu spisu vyplýva, že táto výpoveď bola prerokovaná, čo žalovaný preukázal listom z 10. júna 2013 (č.l. 217) i svedeckou výpoveďou L. F., pričom aj keď je na ňom uvedené „prerokovanie - Dohoda o skončení pracovného pomeru“, je tam zároveň uvedená aj „Výpoveď daná zamestnávateľom - G.. K. H.“. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku náležitým spôsobom vysvetlil, že bola splnená podmienka prerokovania predmetnej výpovede so zástupcami zamestnancov (bod 74.), s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobkyne v odvolaní, že bolo porušené jej právo podľa § 63 ods. 6 Zákonníka práce, pretože pri výpovedi pre porušenie pracovnej disciplíny je zamestnávateľ povinný vopred oboznámiť zamestnanca s výpovedným dôvodom a umožniť mu, aby sa k nemu vyjadril, ale nesplnenie tejto povinnosti však nespôsobuje neplatnosť výpovede. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaný dodatočne vytvoril doklady o prerokovaní jej výpovede so zástupcami zamestnancov, považoval odvolací súd za nedôvodné, ide len o ničím nepodloženú jej domnienku.

2.6. K tvrdeniu žalobkyne v odvolaní, že napadnutý rozsudok považuje za vnútorne rozporný, arbitrárny a preto nepreskúmateľný odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pretože z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesnej obrany a útoku použila, ako sa vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie jasne a

výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aj ako vec právne posúdil. Odvolací súd dodáva, tak ako aj argumentoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Tým, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení, nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

2.7. Odvolací súd má za to, že výpoveď žalovaného spĺňa formálne aj materiálne podmienky, keďže v nej jasne a zrozumiteľne definoval dôvody výpovede so špecifikáciou, čo považoval za porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne (opis jednotlivých napomenutí a upozornení na možnosť dania výpovede), z dôvodu ktorého na odvoláciu námietku žalobkyne, že výpoveď je neplatná pre nesplnenie zákonných podmienok, neprihliadol. Súd prvej inštancie nerozšíril dôvody výpovede danej žalobkyni zo strany žalovaného o jej nevhodných bytových podmienkach a zložitej komunikácie medzi ňou a žalovaným ako tvrdila žalobkyňa v odvolaní, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že komunikácia so žalobkyňou bola náročná, čo potvrdili takmer všetci svedkovia, okrem dcéry žalobkyne. Nevyhovujúce bytové podmienky žalobkyne uvádzal žalovaný v napomenutí z 10. júna 2013, ktoré napomenutie bolo aj dôvodom pre danie výpovede žalobkyni. Rovnako ďalšie tvrdenia žalobkyne v odvolaní o tom, že v odôvodnení napadnutého rozsudku si súd prvej inštancie zamieňal slová žalobca namiesto žalovaný a žalovaný namiesto žalobkyňa a zle očísloval odsek, je nedôvodné, nakoľko uvedené pochybenia nemali žiaden vplyv na správnosť napadnutého rozsudku.

2.8. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 CSP). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

2.9. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietla, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému

priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila v zmysle § 420 písm. f)) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navrhla zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu vyslovením neplatnosti výpovede danej žalobkyni a priznať náhradu trov doterajšieho konania.

3.1. Prípustnosť dovolania žalobkyňa vyvodila z ustanovenia § 420 písm. f) argumentujúc tým, že súdy aktívnou činnosťou nezaobstarali dôkazne prostriedky a tieto nevykonali. Žalobkyňa zabezpečila účasť svedka M. H. na pojednávanie 8. februára 2016, súd tohto svedka nevypočul. Podľa názoru dovolateľky výpoveď svedka M. R. nie je hodnoverná v dôsledku existencie sporu svedka s rodinou žalobkyne. Súd si nezabezpečil výpoveď v tom čase maloletej svedkyne G. G.. Súdy podľa názoru dovolateľky nedostatočne zistili skutkový stav (napr. tým, že sudy nevykonali dôkaz nájomnou zmluvou so zmluvou o budúcej zmluve o odkúpení rodinného domu z 1. septembra 2012; odvolací súd nevzal do úvahy vyjadrenie D. B. Q.) a nesprávne vyhodnotili dôkazy. Postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní podľa názoru dovolateľky porušuje princíp rovnosti zbraní. Podľa dovolateľky nedošlo k splneniu formálnej podmienky pre výpoveď z pracovného pomeru pre neprerokovanie výpovede so zástupcami zamestnancov.

3.2. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalobkyňa vymedzila otázkou, či výpoveď daná žalobkyni spĺňa všetky hmotnoprávne podmienky prezumované Zákonníkom práce pre platné skončenie pracovného pomeru. Odvolací súd sa mal odkloniť od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu lebo na rozdiel od súdov podľa dovolateľky výpovedný dôvod nebol vymedzený určito a nebol ani exaktne časovo vymedzený. Neexistoval ani výpovedný dôvod pre porušenie pracovnej disciplíny, keď samotné napomenutia zamestnávateľa dovolateľka hodnotí ako účelové a bez reálneho právneho základu (bez porušenia pracovnej disciplíny). Súdy dostatočne neskúmali intenzitu porušenia pracovnej disciplíny. Z hľadiska tvrdeného odklonu dovolateľka odkazuje na rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 2Cdo/69/2007, 5Cdo/74/2008 a R 31/1980 a dovolanie uzatvára konštatovaním o nesprávnosti právneho názoru odvolacieho súdu, že výpoveď žalovaného spĺňa formálne náležitosti pre platné ukončenie pracovného pomeru.

4. Žalovaná vo vyjadrení navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovanej zotrvala na podanom dovolaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

7. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie nového sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia

prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

8. V danom prípade dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP je vyvodzovaný z toho, ako súdy (podľa názoru dovolateľky) nesprávne zistili skutkový stav veci nezaobstaraním a nevykonaním dôkazov (najmä výsluchom svedkov M.) i nenavrnutých stranami sporu (na ochranu zamestnanca), nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov (svedeckej výpovede M., či vyjadrenia D.).

8.1. Dovolací súd považuje za potrebné opakovane zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

8.2. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací dôvod takto dovolateľkou vymedzený nebol.

8.3. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2018, 3Cdo/94/2018, 6Cdo/69/2020, 9Cdo/209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

9. Pokiaľ sa dovolateľka dovoláva porušenia princípu rovnosti zbraní pri dokazovaní pred súdom prvej inštancie, k tomu dovolací súd uvádza, že napriek rozsiahlemu odvolaniu voči rozsudku súdu prvej inštancie (na 29 stranách) v ňom žalobkyňa neuplatnila takú námietku, akú uplatnila až v dovolaní.

9.1. Dovolací súd k námietke o nerešpektovaní princípu rovnosti zbraní v súvislosti s procesom dokazovania pred súdom prvej inštancie uvádza, že z hľadiska prípustnosti dovolania je existencia vady zmätočnosti zaťažujúca konanie pred súdom prvej inštancie významná iba vtedy, ak zároveň zaťažuje konanie aj pred súdom odvolacím, alebo vtedy, ak bola vada zmätočnosti včas (t.j. v lehote na podanie odvolania) namietaná v odvolacom konaní, pričom tento nedostatok odvolací súd neodstránil. Pritom platí, že podmienka prípustnosti dovolania nie je splnená s poukazom na judikát č. R 39/1993, ak strana následne mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohla podať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré jej bolo riadne doručené, odvolanie (k tomu pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/59/2019 a 3Obdo/37/2020).

9.2. Osobitne platí, že pokiaľ strana sporu prípadnú nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie a jej procesné dôsledky vôbec nenamieta v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (naviac v situácii, keď je kvalifikovane zastúpená advokátom), nevníma túto nesprávnosť, resp. jej dôsledky ako ujmu (podstatnú ujmu) na svojich procesných právach [k tomu viď obdobne aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“) zo 14. decembra 2010 vo veci T. proti Českej republike (sťažnosť č. XXXXX/XX)].

9.3. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému

prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

9.4. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ dovolateľka namieta vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku procesné pochybenia súdu prvej inštancie, tieto môžu byť predmetom dovolacieho prieskumu jedine v situácii, ak ich výslovne vytýkala vo včas podanom odvolaní a odvolací súd vo svojom rozhodnutí tieto pochybenia neodstránil. Pokiaľ určité nedostatky súdu prvej inštancie strana namietala prvýkrát až v podanom dovolaní, tieto nemožno preskúmať v odvolacom konaní, keďže odstraňovanie prípadných nedostatkov v procesnom postupe súdu prvej inštancie patrí do právomoci odvolacieho (a nie dovolacieho) súdu. Rovnako tak je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok sa podáva proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a ako nedostatok v postupe odvolacieho súdu nemožno v dovolaní namietat' nič, čo nebolo predmetom odvolacieho konania (prieskumu). Odvolací súd je pri svojom rozhodovaní viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania, a ako vadu konania pred odvolacím súdom nemôže strana sporu v dovolaní namietat' nič, čo nebolo predmetom odvolacieho prieskumu vzhľadom na obsahovú a kvalitatívnu stránku jej odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie (princíp subsidiarity).

9.5. Obsah odvolania žalobkyne neprehrádza, že by žalobkyňa v ňom namietala porušenie princípu rovnosti zbraní spôsobom, akým ho namietala v dovolaní a preto jej dovolanie v tejto časti nemožno považovať za prípustné.

10. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

11. V danom prípade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia

§ 421 ods. 1 písm. a) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

12. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd musí uviesť svoj názor na riešenie tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože sa od zásadnej právnej otázky dovolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

13. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) ako aj o otázku procesnoprávnú, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

14. Dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP argumentačne vidí odklon odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tom, že sudy nesprávne konštatovali naplnenie všetkých formálnych zákonných náležitostí platnej výpovede z pracovného pomeru s odkazom na príslušnú judikatúru dovolacieho súdu. Takým vymedzením však dovolateľka

netvrdí, že odvolací súd pri rozhodovaní nerešpektoval uvádzanú judikatúru (nepovažoval ju za relevantnú, resp. necítil sa ňou viazaný, a preto sa od nej odklonil), ale že v okolnostiach tejto veci, v kritériách vyplývajúcich z označenej judikatúry dovolacieho súdu, prijal podľa názoru dovolateľky nesprávne právne závery ohľadom otázky (ne)naplnenia zákonných náležitostí platnej výpovede. Dovolateľka za odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu považuje také právne posúdenie veci, pri ktorom súdy na základe okolností individuálneho prípadu dospeli k inému záveru o hmotných právach a povinnostiach než žalobkyňa aplikujúc pritom na vec správne právne normy a zohľadňujúc i rešpektujúc zodpovedajúcu (dovolateľkou označenú) judikatúru. V takom prípade ide len o polemiku dovolateľky s právnymi závermi odvolacieho súdu, eventuálne o spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len o kritiku toho, ako odvolací súd rozhodol, to však významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. V dovolaní došlo k formulovaniu právnej otázky (len) vo veľmi všeobecnej rovine (či výpoveď daná žalobkyňou spĺňa všetky hmotnoprávne podmienky prezumované Zákonníkom práce pre platné skončenie pracovného pomeru) za situácie nevzťahujúcej sa ku konkrétne riešenej relevantnej právnej otázke, pri ktorej sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd uvádza, že vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nezodpovedá právnej úprave. Právna argumentácia v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu prima facie nesignalizuje možný odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ex officio ingerencia dovolacieho súdu majúca za následok reštauráciu dovolacieho dôvodu s novým vymedzením jeho obsahu, patričným komentárom i hľadaním a označením vhodnej judikatúry dovolacieho súdu, by mohla byť neprípustným súdnym zásahom narušajúcim samú materiálnu podstatu spravodlivého procesu i princípov rovnosti (vrátane „rovnosti zbraní“) a kontradiktórnosti civilného sporového konania. Z uvedeného plynie, že dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na vlastných domnienkach alebo predpokladoch, nemôže nahradzovať kvalifikovaný servis poskytovaný právnym zástupcom, lebo vymedzenie predmetu a rozsahu dovolania patrí do výlučnej sféry dovolateľky (porovnaj IV. ÚS 372/2020).

16. Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd, pretože ak by k tomu pristúpil, dopustil by sa procesne neprípustného dovolacieho prieskumu, ktorý by bol (všeobecne) v zjavnom rozpore s novou koncepciou právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, nastolenou prijatím aktuálneho procesnoprávneho predpisu - Civilného sporového poriadku, a zároveň takýto neprípustný dovolací prieskum by sa (konkrétne) priečil i cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky sp. zn. 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017).

17. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, v ktorom namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

18. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej dovolací súd priznal plnú náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 261 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.